

Eindejaarstocht



Geschiedenis onderweg



Sleidinge

Gewest: Vlaanderen

Provincie: Oost-Vlaanderen

Gemeente: Evergem

Fusie: 1977

Oppervlakte: 20,74 km

Inwoners: 7312

De Middeleeuwen

In de 7e eeuw schenkt koning Dagobert aan de pas gestichte Sint-Baafsabdij de Merovingische domeinengroep (of fiscus) Marca, waarvan Sleidinge deel van uitmaakt. In die periode ging het gewoon op in Evergem, zonder daarom uitdrukkelijk te worden vermeld. In 1220 wordt Sleidinge voor de eerste keer genoemd in het archief van St.-Veerlekaptittel als Scleidingha. Later vinden we nog volgende varianten.: Scleidingka, Sleydinghen of zelfs Sleyne zoals het nu nog in het lokale dialect heet. De naam komt van het Germaanse slaiedo wat glibberige plaats betekent.

Sleidinge is ontstaan uit een aanvankelijk bebost en woest gedeelte van Evergem, waarmee het nog tot omstreeks het midden van de 13e eeuw was verbonden. Sleidinge was overigens een uitgesproken lage en moerassige streek.

Het oostelijke deel "**Sleidinge-Sint-Baafs**", oorspronkelijk in bezit van de familie van Gavere en onderdeel van het graafschap Evergem, werd in 1282 verkocht aan de Gentse Sint-Baafsabdij. Het noordelijke en westelijke deel "**Sleidinge-Keure**", in het bezit van de graven van Vlaanderen, kreeg in 1248 van Margareta van Constantinopel, gravin van Vlaanderen een keure om de ontginning van de heidegronden te bevorderen. De heren van Sleidinge-Sint-Baafs waren de abten van de St-Baafsabdij. Bij de oprichting van het Bisdom Gent in 1559, ging Sleidinge-St-Baafs over naar het Bisdom en werden de bisschoppen de heren van Evergem en Sleidinge-St-Baafs. Koning Filips II verzaakte in 1560 aan zijn rechten van leenheer over de Keure, ten voordele van het Kapittel van Sint Baafs, zodat de bisschop voortaan recht op de tienden-inkomsten over beide delen van Sleidinge bezat.

Het landelijke Sleidinge onderging het wel en wee van het naburige Gent. Wanneer Gent het in 1453 met Filips de Goede aan de stok heeft, zinnen de hertogelijke Picardiërs op weerwraak en plunderen de dorpen in het Gentse, waaronder ook Sleidinge.

Na de Franse Revolutie

Pas in 1794 tijdens de Franse Revolutie wordt Sleidinge één parochie en gemeente van ongeveer 5000 inwoners. Twee eeuwen later in 1977 herhaalt geschiedenis zich en wordt Sleidinge bij Evergem gevoegd, waarvan de parochie in de 13de eeuw werd afgesplitst.

Tot aan de Industriële Revolutie zijn het merendeel van de inwoners boeren en landarbeiders. Er was ook een bloeiende huisnijverheid en snel kwamen er verschillende textiel fabrieken.

Op alle wandelingen

Eindejaarstocht



Geschiedenis onderweg



Leo Steel

Leo Steel (1878-1938) volgde lessen aan de academie in Sint-Niklaas. Vooral de portretten van hofschilder Lieven de Winne maakten grote indruk op de jonge Steel. Het zijn tezelfdertijd inpalme en waarheidsgetrouwe werken, geankerd in de traditie van de grote 17^e-eeuwse meesters, zeker van lijn, met een groot coloristisch meesterschap. Het is in diezelfde traditie dat een groot deel van het oeuvre van Leo Steel en later ook zijn zoon Georges zich inschrijft. Vanaf 1870 laat het impressionisme zich in Vlaanderen gelden. Deze stroming laat Steel inspireren tot vele zonnige dorpstafereeltjes en landschappen.

Hij is een kind van zijn tijd en sporen van realisme, impressionisme en romantiek zijn dan ook in zijn werk terug te vinden, maar het werd nooit een klakkeloze navolging in het kielzog van één of andere grootmeester, daarvoor is zijn oeuvre te zeer verbonden met zijn persoonlijke kijk op de dingen.

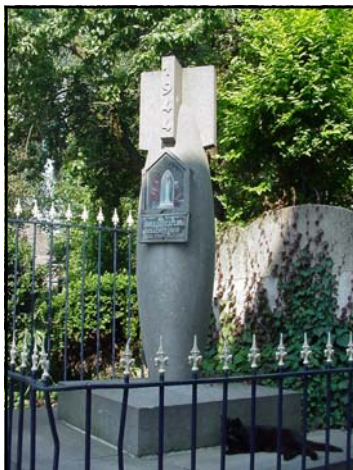
De schilderkunst van Leo en Georges Steel blijft vastgeschakeld aan de traditie en biedt de toeschouwer een fascinerende kijk op het verleden... (naar Anne Steel-De Splenter).

Het gemeentebestuur organiseerde in september 1988 een overzichtstentoonstelling van Leo Steel en verkreeg in 1994 via schenking een reeks kunstwerken van Leo en Georges Steel. De werken zijn permanent tentoongesteld in het administratief gebouw van het cultuurcentrum en in het gemeentehuis in Evergem. Het bronzen borstbeeld van Leo Steel, door J. Van Osselaer (1963), stond tot 2000 opgesteld op het kerkplein te Sleidinge en **verhuisde nadien naar het cultuurcentrum** waar het permanent staat opgesteld.

Hoewel hij geboren werd in Stekene (1878) verbleef hij de langste periode, door zijn huwelijk, in Sleidinge waar hij overleed in 1938. Hij woonde er in de Weststraat en had daar ook zijn atelier want schilderen was zijn lust en zijn leven.

Monument Schoolstraat

In de Schoolstraat, aan het hoekhuis tegenover het textielbedrijf 'Calcutta', is in 1946 door het gemeentebestuur een in arduin gekapte bom als Maria-kapelletje geplaatst.



Dit ter herinnering aan het Engelse luchtbombardement van 19 mei 1944 op de toenmalige jutefabriek.

Op de wandelingen van 6, 18 en 23km

Watertoren Sleidinge



De watertoren van Sleidinge werd in 1961 gebouwd volgens ontwerp architect F. De Visscher. Er kan in deze toren niet minder dan 1.000.000 liter! Het water komt uit het spaarbekken via een ondergrondse leiding langs het Zwaantje. Do toren bevoorraadt: Sleidinge, Belzele, Wippelgem, Evergem, Industrieterrein Durmakker en Westbeke. Waarschoot in noodgeval.

Eindejaarstocht



Geschiedenis onderweg

Psychiatrisch centrum Sleidinge

Aan beide kanten van het kruispunt Weststraat, Weegse bevindt zich het Psychiatrisch Centrum Sleidinge. Dit centrum bestaat uit het voormalige 'Sint-Jozefgesticht' (1882) voor mannen en 'Mater Dei' (1888) voor vrouwen. Het domein van het 'mannengesticht' is destijds door de familie De Seille geschonken. In de volksmond wordt het ook wel 'de knip' genoemd. Deze benaming verwijst naar de watergeneeskunde of hydrotherapie ontwikkeld door Sébastien Kneipp, een Duits rooms-katholiek priester. Het 'vrouwengesticht' noemde oorspronkelijk 'Instituut St. Sébastien'. Vermeldenswaard is dat de enige gaaf bewaarde 'grafstede' aan de parochiekerkgevel aan Eduardus en Melania De Seille (zijn zus) herinnert. Nu is de instelling geëvolueerd tot een vermaarde en moderne psychiatrische kliniek.



Op de wandelingen van 12, 18 en 23km



Kerk Sleidinge Sint-Joris

De huidige Sleidingse 'Sint-Joriskerk' (bijgenaamd De Slense Noalde - De Sleidingse Naald) dateert van 1639. Ze heeft een vroeggotische achthoekige toren met een scherpe hoge spits. Het is de meest spitse van heel Oost-Vlaanderen. De oorspronkelijke in vroeggotische stijl gebouwde kerk dateert van 1260-1280. Omstreeks 1549 werden het koor en de sacristie vergroot. Het schip werd in 1662 door een brand vernield en heropgebouwd in 1664. In 1770 werd de kerk opnieuw vergroot en kreeg de toren een naaldspits met vier uurwerken die er nog steeds haar typisch uitzicht aan geeft. De torenspits is bekroond met een vergulde bol met een smeedijzeren kruis en een vergulde haan (1783). Op de buitengevels van de kerk is er een ommegang van Sint-Godelieve. In 1988 werd de kerk gerestaureerd. Het beschermde orgel van 1740 werd in 1821 vergroot en totaal vernieuwd in 1956. De doopvont dateert van 1663, de doopkapel van 1813. Een kruisweg (1926) en glasramen in het schip (1930-1932) sieren de beschermde parochiekerk. Momenteel wordt de laatste hand gelegd aan een grote buitenrestauratie die 2 jaar heeft geduurd. Het driebeukig vroeggotische gebouw met oorsprong in de 13de eeuw is sinds 1995 een beschermd monument. De volledige toren, de dakbedekking, alle gevelmetswerk en waterhuishouding werden volledig vernieuwd. Kostenplaatje bedraagt 1 miljoen euro, waarvan 60% door de Vlaamse Overheid wordt gedragen.

Op de wandelingen van 6, 18 en 23km



De Pomp

Op het dorpsplein van Sleidinge prijkt een arduinen pomp. Die werd omstreeks 1863 gebouwd om de bevolking van drinkwater te voorzien. De zuil met siervaas staat op een hoge vierkante sokkel, versierd met twee metalen maskerkoppen met waterspuwers en vaasvormige waterbekkens onderaan. Sinds de restauratie in 1981 behield dit monument, onafscheidelijk verbonden aan het dorpsgezicht, enkel zijn decoratieve functie. Oorspronkelijk was het dorpsplein een driehoekige dries (vermeld in 1418), die heraangelegd werd tot marktplaats en parking.

Op de wandelingen van 6,18 en 23km

Eindejaarstocht



Geschiedenis onderweg



Station Sleidinge

In 1859 zijn de eerste plannen en oenteigeningen voor de spoorwegverbinding Gent-Eeklo klaar.

Tot 1900 stond er een klein houten stationsgebouwtje aan de westzijde, nu een stuk parkeerterrein van PC Sleidinge.

In 1901 bouwt men een groter exemplaar aan de andere kant, dat in 1911 vervangen wordt door een nieuw stenen gebouw.

Opening: 25 juni 1861

Sluiting: 3 juni 1984

Heropening: 29 mei 1988

In het station werken op het hoogtepunt 4 personeelsleden, waarvan de chef verplicht in het stationsgebouw moest wonen. In de periode 1978 verdwijnt het goederenverkeer volledig en raakt het spoor 3 in onbruik. Naar aanleiding van het IC/IR-plan, dat een algehele sluiting van niet rendabele stations vooropstelde, werden op 3 juni 1984 op spoorlijn 58 de stations van Sleidinge, Waarschoot, Wondelgem en Gent-Muide gesloten. Vanwege hevige protesten van onder andere buurtbewoners werden deze stations, op Gent-Muide na, amper vier jaar later alweer heropend. Wissels en 2de spoor worden uitgebroken. In 1999 wordt het stationsgebouw beschermd.

Het **station Sleidinge** is een spoorwegstation langs spoorlijn 58 (Gent – Eeklo – Brugge) in de deelgemeente Sleidinge van de Oost-Vlaamse gemeente Evergem. Het station heeft geen loketten.

Het stationsgebouw (Type 1895 R4), daterend van 1911, is een beschermd monument dat echter niet meer als station gebruikt wordt. Tegenwoordig is het in privéhanden; anno 2009 is een renovatie aan de gang met als doel het station als woning te gebruiken. Om die reden is recht tegenover het oude station een nieuw perron aangelegd alwaar passagiers moeten op- en afstappen, op de plaats waar alles begon...

Het voormalige wachthuisje is bijna een exacte kopie van haar evenknie in Station Waarschoot. Doch in tegenstelling tot het genoemde wachthuisje in Waarschoot, dat nog in gebruik is en kort voor 2009 gerenoveerd werd, verkeert het wachthuisje van Sleidinge in slechte staat. Het is niet meer toegankelijk voor reizigers en de toegangsopeningen zijn dichtgemetseld. Het bevindt zich op het oude perron dat niet meer voor reizigers toegankelijk is.

Dichtbij het psychiatrisch centrum en voor de wandelaars die met de trein komen.



het nieuwe perron



het voormalig wachthuisje



het oude station en perron (niet meer voor reizigers toegankelijk, is nu een **privé woning**.)

Eindejaarstocht



Geschiedenis onderweg



Oorlogsmonument

Een "Comiteit der Vredesfeesten" krijgt op 30 juli 1919 de principiële steun van het gemeentebestuur. Als datum wordt 22 november vastgelegd en een vrijheidsboom wordt aangeplant. 5 jaar nadien wordt op 4 mei 1924 met gemeentelijke financiering en de opbrengst van een "Vlaamse Kermis" het monument voor de 29 gesneuvelde Sleidingenaren ingehuldigd.



Het oorlogsmonument 1914-1918 staat aan de zuidzijde van de St-Joriskerk, op het vroegere kerkhof. Het kerkhof is overgebracht naar de Polenstraat.

Op de wandelingen van 6, 18 en 23km

Sanderushuis



Het Sanderushuis (Sleidinge-Dorp 4) uit 1926 herinnert aan pastoor Antoon Sanderus (Antonius Sanderus). Dat was een eminent historicus (onder andere Flandria Illustrata) die van 1611 tot 1622 in Sleidinge verbleef. Er zou verwantschap bestaan tussen de familie Sanderus en de familie van de bouwheer, oud-burgemeester Maurits Ghysbrechts. Opvallend is het interieur van de gelagzaal: meubilair in neogotische stijl en muurschilderingen (onder meer twee Breugelkopieën) aangebracht door kunstschilderportretist Leo Steel. Aan de voorgevel van de pastorie van Sleidinge (Sleidinge-Dorp 43) hangt een gedenkplaat van pastoor Sanderus.